

ДОМЪТ, В ЧИЯТО ПАСТ СМИРЕНО ГАСНЕМ

Явор Гърдев

Блудният син обикновено мисли за напуснатия дом на детството и младостта си като за нещо пасивно и безволево. Домът остава някъде там в необозримата далечина и само от блудния син зависи ще се завърне ли някой ден пак в него или ще го остави тихо да изтлее в паметта. Блудният син е в правото си да решава как да действа. Негова воля е какво ще направи. Самият дом е неодушевен. Далечен. Инертен. Напуснат. Той воля няма. Него никой не го пита.

Един ден обаче забравеният дом решава да привика обратно бившия си обитател и в ултразвуковия спектър заечава древната песен на сирените. Излегнат до спасената от него принцеса на терасата на великолепно то си имение в новопокорените земи, блудният син долавя с вътрешното си ухо приласкаващите трели и без да знае защо, нарамва принцесата и тръгва към източника им.

След дълго и изнурително пътуване изкусителният зов го довежда до прага на бащината му къща. Вратата пред него гостоприемно се отваря и родният дом го всмуква в лъстивата си архаична паст, за да прекърши бавно крехките му кости с чудовищните си зъби, да смели фината му тъкан в ненаситния си търбух, да изплюе завоюваните през годините на странстване ордени и да коронова спасената принцеса за своя собствена кралица, майка, стопанка и любовница на прилежащото домочадие.